DISSERTATIO
INAUGURALIS
DE
PLACENTA
PRÆVIA,

QUAM
ANNUENTE INCLYTA FACULTATE
MEDICA
IN
ANTIQUISSIMA ET CELEBERRIMA
UNIVERSITATE VINDOBONENSI
PRO
GRADU DOCTORIS
PUBLICÆ DISQUISITIONI SUBMITTIT

AUGUSTINUS KRIEGL,
AMERGAVIA BOJUS.
IN NOSOLOMIO MEDICO-PRACTICO
ASSISTENS.

DISPUTABITUR IN UNIVERSITATIS PALATIO
Die Mensis Decembris
MDCCLXXXIII.

VIENNÆ
TYPIS CHRISTIANI FRIDERICI WAPPLER.

LECTORI.

Abſoluto jam pridem examine rigoroſo hanc demum diſſertatiunculam invita quaſi Lucina natam vides, & tanquam per abortum editam: maturi nihil ab ingenio minus exercitato expectari debere ſero didici, ubi morbis, rebusque medicis accuratius pertractandis *Optimo Præceptore* duce dediſſem operam, mirabarque nimium veteribus plurima nota & deſcripta fuiſſe, quæ tanquam nova & inaudita in ſecretiores mihi tabellas conjecerum, ſu-

perbo quondam titulo pro ſpecimine inaugurali diſtribuenda. Riſi poſtnodum ignorantiæ meæ; ut tamen mori recepto obſequerer, pagellas has de *placenta prævia* conſcripſi quæ, ſi nihil boni, parum ſaltem continent.

Ex

Ex numerosis, quibus adstiti partubus bini contingerunt, ubi placenta fætui prævia erat: quo terrore, & qua animi Titubatione hoc viderim, probe scio, & hinc non inane puto, peregrinos junioresque in arte obstetricia de fatali nec infrequenti placentæ situ admonere, ne si & ipsis obveniat, periculo ac novitate rei perculsi de auxilio ferendo ancipites hæreant, interque consilii ambiguitatem mater fœtusque perdantur.

Si uteri orificio interno placenta accreta sit, *ea prævia* dicitur.

Accretio hæc vel *totalis* est, ubi toti peripheria internæ orificii placeuta insidet, vel vero *partialis*, si uni tantum lateri adhæreat.

Spuria quoque ab authoribus placentæ præviæ species est descripta, si nempe placenta a fundo, vel uteri parte aliqua ante partum soluta ad orificium delabatur & sic prævia fiat. Speeiem hanc spuriam revera unquam obtinuisse valde dubito, cum præsentibus adhuc aquis, utero undique presso spatium liberum non supersit, ut placenta a loco avulsionis suæ dimoveri, & ad orificium usque delabi possit, rupto vero ovo, aquisque perditis uterus fœtum immediate ambit, spatiumque illud contrahendo se elidit, quod aquæ antea expleverant; hoc optime illi noverint, qui ad fœtum post elapsas jam aquas versione extrahendum manus admoverunt.

De *Causa* placentæ præviæ, seu cur potius nunc orificio quam fundo implantata sit, non dicam, sed Physiologis quæstionem hanc solvendam relinquo.

Symptomata, quæ notant placentam præviam esse, sequentia fere numerantur: septimo circiter graviditatis mense finito fœmina sine causa data stillicidium sanguinis ex vagina patitur exiguum, absque molestia, sponte cessans: paulo post simi-

le

le ſtillicidium redit largius diutius fluens id quoque ſponte ſilet nihil adhuc infauſti metuitur. Brevi autem idem malum iterum iterumque revertit gravius, donec ultimo graviditatis termino appropinquante ingredientibus doloribus ſenſim auctis & repetitis hæmorrhagia ingens continua, ſub ſingulo dolore aucta ita contingat, ut præſens matris & prolisperdendæ periculum omnibus, etiam ignaris appareat, & jam profuſo vitali humore pallida, exſanguis, convulſa mater moritur fœtu nondum, vel ſub ultimis convulſionibus edito.

Ratio horum ſymptomatum ex his peti debet: uterus graviditate procedente a fœtu & aquis increſcentibus expanditur, figuram ex pyriformi globoſam induit, collum abbreviatur, applanatur, placenta collo & orificio inhærens tenditur, vaſcula, quibus nexa eſt, initio minora ſolvuntur, ſanguinem plorant modicum, ſtillatim depluentem: aucto magis volumine uteri collum diſtrahitur magis, vaſa majora lacerantur, ſanguinis inſignior copia profunditur, usque dum urgentibus doloribus prelo quaſi conſtricto utero orificium

cium vi diducatur, placenta a capite fœtus incumbente potrudatur, vaſa omnia peripheriæ orificii accreta rumpantur, fundantque continuo luminibus amplis copioſum, ſub omni dolore maxime auctum ſanguinis rivum, non niſi cum vita parientis, aut paulo ante ceſſantem.

Signa diagnoſtica, mali hujus ante ſeptimum graviditatis menſem nulla dantur, utpote orificio vel collo uteri perfecte clauſis; circa ultimos binos menſes vero apparentibus quandoque levioribus, & ut ante memoravi, repetitis hæmorrhagiis ſuſpicio de iniquo hoc placentæ ſitu naſcitur, certus vero tum primo eris, ubi vaginæ immiſſus digitus in ipſo orificio uteri loco aquarum veſica contentarum reperiat corpus molle, ſpongioſum, inæquale &, ſi prematur, ſanguinem fundens.

Prognoſis ex dictis patet, nec enim alia hæmorrhagia tam cito, tam certe lethalis eſt, ac iſta, & ubi omne auxilium, quod momentaneum non fertur, fruſtraneum eſt.

Difftrentia ab aliis uteri hæmorrhagiis hic notari debet: parvæ & prodromæ

ſang-

ſanguinis ſtillationes diſtinguantur a fluxu menſtruo in gravidis quandoque ad ultimos menſes usque recurrente, quod fluxus periodicus menſium primis ſtatim menſibus adfuerit, & quod tempore catameniis conſueto contingat: hæmorrhagiæ vaginæ, quæ plethoricis accidunt, ſi motui, ſaltui nimio, aut calidis indulgeant, illæ etiam hæmorrhagiæ, quæ poſt vim utero illatam ſequuntur, cauſa excitante probe indagata facile a *noſtra* diſcriminantur. Ne tamen, ubi en placenta prævia ſanguinis ſtillicidium fit, abortus conamina fruſtrata & eluſa gaudeamus decepti, ſi ad quietem corporis, ad emulſum vel ſimile remedium ſanguis fluere deſinat, advertendum eſt, quod abortum inſtantem dolores partus plus minus validi comitari ſoleant, quod abortum varia ſigna præcedant, ut motus infantis diutius non perceptus, languor, mammarum flacciditas, abortiendi habitus &c. Quæ omnia in placenta prævia non obſervantur. Hæc de differentia homorrhagiarum ante partum ſufficiant; ſub ipſo partu omnino facile eſt placentam præviam noſſe, cum digitus vel modicum exercitanti ob-

ſtetricantis illam ſine difficultate diſtingu-
ere poſſit: demum nulla alia ante partum
tam profuſa, tam aucta ſub omni dolore
hæmorrhagia obſervatur, quam ubi ratio
illius a placentæ orificio nexæ vaſis ruptis
& diſtractis repeti debet. Omnis enim
alia ſub dolore ſilet vel remiſſior fit, ut
quæ ab uteri aut funiculi umbilicalis læ-
ſione contingit, quæ etiam a ſolutione
placentæ provenit, ſi alio loco quam orifi-
cio accreta fuit: contrahens nempe ſe ſub
dolore uterus vaſorum hiantium diametros
minuit, aquas veſica contentas fortiſſime
ſibi apprimit, efficitque ut ſanguinis flu-
xus hoc ſaltem momento, dum dolor adeſt,
cohibeatur; contrarium in placenta prævia
contingere debere, ſuperius demonſtravi.

Medela placentæ præviæ ante partum
nulla eſt, palliativa in quiete & diæta te-
nuiori conſiſtit ut humorum velocior cir-
culus & plethora caveantur; alvus facilis
ſervetur, ne validiori niſu ad illam de-
ponendam aut ſcybalis durioribus uterus in
contractionem cieatur. Notandum enim
eſt, quod abortus cum placenta prævia,
qui frequens fit, ſi ſerius contingat, æque
peri-

periculofus, quin periculofior fit quam ipfe partus, non enim manui ad illum promovendum acceffus datur ob orificium angustum nimis, craffum, & digitis inexplicabile. Exacto vero partus Termino incipientibus doloribus parturiens, quantum fieri poteft, quieta fit, nec nifu proprio vim dolorum augeat, usque dum collum & orificium fenfim dilatentur, ut index, pollex & medius digitus absque magna vi intromitti poffint, tunc fequenti ratione partus abfolvi debet: manus cuneiformis vaginæ immittitur, tribus digitis ante dictis orificium uteri fenfim & fenfim explicare conantibus, ut omnem interiorem ambitum explorare poffis tentando, ubi placenta minus firmiter nexa fit (nunquam enim per omnem periphæriam æquali tenacitate adhæret, fed ubi maximus vaforum jam folutorum numerus, ibi facilior plerumque feperatio) eo loco levi manu furfum placentam premes, ut ab orificio folvi debeat: habebis inde hiatum placentam inter & uteri cavum internum, quo obtento ftatim manum ad rumpenda ovi velamenta duces, fœtum quomodocunque

fitum,

ſitum, pedibus arreptum protrahes, quo facto, niſi ſponte ſequatur placenta, quod plerumque quidem fieri ſolet, manu denuo immiſſa illam deglubendo ſoloes, & uterum blanda manu repurgatum in contractionem allicies.

Obſterticans animoſus, & bono adhuc tempore accerſitus, antequam nimia ſanguinis quantitas profuſa ſit, inter pauca mixuta periculoſiſſimum hunc partum facile abſolvet; integrum enim ſemper adhuc ovum adeſt, hinc verſio infantis partus que acceteratio absque ſingulari incommodo fieri poterit.

Suadent aliqui, ut citius infans educi queat, ipſam placentam in medio ſui perforandam eſſe, quia aliquot momenta in caſu urgentiſſimo perdita credunt, ſi ſeparatio placentæ in uno vel altero loco tentetur. Verum conſilium hoc non practicum exercitium, ſed quieta ad pulpitum meditatio ſuggeſſit; an quæſo placentam in centro duos, tres quandoque digitos (in hoc præſertim caſu, ubi collo coniformi ſe aptabat) craſſam, fibroſam, ſpongioſam digitis obtuſis momento perforabis?

bis?

bis? an minor hæmorrhagiæ metus, cum vaſa maxima in medio poſita lacerari debent, an funiculo umbilicali abrupto fœtum vivum obtinebis?

Nec illorum ſententia valet, qui placentam præviam ſeparari educique volunt, & dein partum verſione vel focipe finiri: enimvero, cum omne periculum in tali partu ab hæmorrhagia ingruant, quid fiet, ſi ſemiſoluta placenta tota avellatur? utique duplicato impetu ruet vitalis ſanguis, nec tempus dabitur, ut fœtus educi, uterusque in contractionem cieri poſſit.

Pauca adhuc de placenta *parte ſui* tantum prævia dicam: partialis adhæſio ratione magnitudinis ſortionis inſidentis habita multo minus, ſæpe nullum peribulum involvit; hæmotrhagiæ enim magnæ metus non eſt, nec via capiti prodituro a parva portione intercluditur, quin ipſum caput, hæmorrhagiam jam incepram ſiſtet, ubi orificium ſubintrans placentam lateribus uteri apprimendo. vaſa lacera comprimen-

mendo ſanguinis fluxum, quamdiu partus durar, cohibebit; hoc vero abſoluto, niſi placenta ſtatim ſubſequatur, immiſſa manu facile ſeparabitur.

THE-

THESES.

I.

Hæmorrhagiæ uteri cum abortu, qua tales, ante quintnm graviditatis menſem raro periculoſæ.

II.

Quæ ſerius acciduut, majus periculum invelvunt.

III.

Abortus periculoſiſſimus, qui ex placenta prævia contingit.

IV.

Partus præmaturus cum ſecundinis præviis fere ſemper lethalis.

V.

Lethale quoque fere ſemper. ſi cum his debitum graviditatis terminum prægnanus aſſeqnatur.

VI.

Niſi obſtetricantis manus matrem fœtumque morti eripiat.

VII.

Placentam parte ſui ſolvendo, ſtatimque verſionem inſtltuendo.

VIII.

VIII.

Male in hoc caſu placenatm perforare quis tentat.

IX.

Male integram ſeparare, & ante fœtum educere.

X.

Peſſime in hoc caſu adſtringentia fœtum pellentia &c. interne exhibentur.

XI.

Peſſime quoque TR. cinamomi decantatum alias ſpecificum in hac hæmorrhagia propinatur.

XII.

Externis etiam remediis, ut fotibus epithematibus locus hic nullus eſt.

